

06 — TUGE PROLETNJE

*Dobro pazi šta ćeš poželeći.
Želje se ponekad ostvaruju.*

Ovo veče koraci su teški, a nozdrve prepune zadaha iz kontejnera i kanalizacije. Tregeruše, južnim vetrom kovitlane, valcerovim korakom plešu niz opustele ulice.

Bez ikakvog valjanog razloga veruje da je osvit proleća vreme kad valja izaći. Da protegne noge. Da udahne. Da oslušne. Da makar još jedanput poveruje da čarolija može ovamo zabasati.

Talasi žutog žmiganja protežu se po semaforima duž puta sve do samog izlaska iz grada, a mesec, čudovišno blizak, ceri se poput smajlija i bolesno srebrnom nijansom obasjava krovove i oluke. Ni mrtav je, ni živ i kao senka, bez odjeka, tiho promiče naseljem. Od sahrane naovamo osmeh mu na lice nije sleteo. Zatvorio se u samoću kao u grob i trunuo je lagano, izjedan kajanjem.

Tiho je veče, pa do njega nejasno dopiru zvuci iz okolnih kuća. Negde keće štene, drugde dete galami, neko se glasno smeje...

Glasovi, negde u sećanju urezani, bude uspomene i zazivaju tugu. Kao da oseća miris dunja, preko zime sačuvanih, gotovo da mu nozdrve golicaju isparenja lukovih kora što se na štednjaku kuvaju. Seća se prašine na ormaru i zdravice za slavu. Čini mu se da sred stola korpa stoji, šarena od jaja i da je opet...

Opet...

Eh, kad bi iz ovog gorkog semena poput biljčice izniknuti opet mogao. Kao vlat trave u travnjaku, u spokoj pitomih glasova što ih prisluškuje, umotao bi se, i u mekanu postelju tih sretnih života ušuškao. Sve je imao i sve izgubio. Za tren.

I noć, i farovi, i kamion, i tresak, i mrak...

Sudija reče „nije kriv“, a srce je urlalo „kriv si, kriv si!“. Protresa glavom trudeći se da zaboravi. Ne može ženu i dete vratiti, ali kad bi nekako mogao u spokoj se oko sebe uvući, bilo bi to dovoljno. Uskrsnuo bi, zaboravio, preboleo.

Zastaje i podiže pogled ka mesecu. Čežnja je neizdržljiva, ubistvena, razaračka. Dovoljno snažna da pocepa ustrojstvo sveta i ulica kao da odgovara.

Vetar zamire i tiho šuštanje prestaje. Na mesec se oblaci navlače, predeo se tamom preliva i semafori se sinhronizuju. A onda, kao na podijumu Grand parade, okolina na trenutak bljesnu od nenadane munje. Srce mu zastade kad, poput cirkuzanerskog doboša, udari grom. Sam je Svevišnji zadrhtao pred njegovom željom! Bez najave pade prva kap, pa druga, za njom i treća. Kišica rosuljica poput suza ga ovlaži i seme tuge stade da klija.

Pogled mu pada na sopstvene ruke i neverica ga obuzima, a jeza podilazi. Iz grla urlik se otima.

Jer prsti se rastaču, poput o kamen raspršenog mlaza vode i malo — pomalo, kao fina prašina nošena južnim vetrom, počinju se kovitlati

uokolo njega. Razaranje tkiva nastavlja se duž podlaktica, sve više se penje i stiže do ramena, posle čega više ne uspeva da prati promene. U prvom trenutku čudnih zbivanja očekuje bol, ali ona ne dolazi. Sve se dešava neosetno, kao da udova nikada ni imao nije. Sve je prašina, sve je oblak, sve je...

Nešto...

Orijentacija postaje histerična. Nema više jedinstvene tačke odakle bi polazilo određenje položaja na kome se nalazi. Istovremeno je na hiljadu mesta, a posebno je šizofreno kružno neravnomerno kretanje svake pojedine odrednice. Donedavno bi mu se od toga zavrtilo u glavi, ali sada jednostavno ne zna gde mu se glava nalazi — ako glava uopšte još postoji.

Broj njegovog Ja iz trenu u tren se umnožava i zna da, što ga je više, to je ljuštore njegovog nekad — Ja manje. Ne razume ovo što se dešava, ali to više i nije važno. Istovremeno je visoko i nisko, uskovitlan i smiren, ushićen i preplašen...

Odnosno, sve bi to bio samo da i dalje važe pojmovi kojima je nekada baratao.

Ali ne!

Svet oko njega je nov, osećaji i utisci nikad doživljeni. Vetar ga nosi unaokolo, sve dok najzad, sama od sebe, ne počne da se javlja kontrola. Nespretno, kao i svako novorođenče, otima se vođstvu kovitlaca i čini pokrete suprotne nametnutima. Nekada bi to nazvao koracima ili bauljanjem, ali njegovo Ja sada je tek kovitlac raspršenih neutrona, koje samo njegova volja drži zajedno i pokreće napred, pa natrag, levo ili

desno. Polagano shvata zakonitosti sopstvenog kretanja i počinje da se igra, čas uzlećući, čas se raspršavajući uza sam asfalt. Potom se besciljno zaleće duž linije semafora, te se suludom brzinom probija pustarom van grada. Tu zadirkuje od zimskog sna još mamurne bube, pleše sa uranelim noćnim leptirom, prepada tek usnulu čavku, pa se poput razvigorca kroz propupelo granje provlači i igra se prošlogodišnjim lišćem. Sve je drugačije, sve je novo, samo...

Samo...

Zastaje usred pokreta i shvata. To nije ono što je želeo. Ne!

Postoji razlog koji ga je nagnao da postane ovo što jeste.

Deljenje. Spokoj. Ljubav.

Okreće se i vraća se u grad, na isto mesto odakle je i krenuo. Zvuci su i dalje tamo. Štene keve, dete galami, neko se smeje...

Sad zna kuda treba da krene i njegovo telo se razliva duž okolnih nastambi. Najednom zamandaljena vrata i suri zidovi više nisu prepreka. Provlači se kroz zazore, prodire kroz pukotine, upada preko ključaonica...

I gle!

On sam je dah šteneta, on je u majčinom smehu, on je očeva zdravica i bakin dodir. Miris je dunja na polici i prašina je na ormaru. Sve je to on i mnogo, mnogo više od toga.

Hristos voskrese.

Vaistinu voskrese.

On je najzad JA — onakvo JA kakvo je oduvek i trebao biti.